

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 618/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. Č., R., zastúpeného advokátom JUDr. I. J., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 12/2012 z 22. mája 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 To 85/2012 z 31. mája 2011 a rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 6 T 52/2009 z 23. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2012 doručená sťažnosť M. Č., R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. J., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 12/2012 z 22. mája 2012 (ďalej len „uznesenie z 22. mája 2012“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 To 85/2012 z 31. mája 2011 (ďalej len „uznesenie z 31. mája 2011“) a rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 T 52/2009 z 23. júna 2010 (ďalej len „rozsudok z 23. júna 2010“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že okresný súd ho rozsudkom z 23. júna 2010 uznal vinným na tom skutkovom základe, že *„dňa 24. 6. 1997 v sídle Daňového úradu Košice II na ul. Garbiarskej č. 1 v Košiciach po predchádzajúcej vzájomnej dohode ako zástupcovia a v mene firmy M., s. r. o. K., podali daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za mesiac máj 1997, do ktorého ako údajní odberatelia pojali aj falošnú dodávateľskú faktúru firmy B., s. r. o. T. č. ... z 9. 5. 1997 ohľadom fiktívneho predaja technologického zariadenia na spracovanie a balenie ovocia a zeleniny v hodnote 2.633.439,50 Eur (79.335.000,- Sk) vrátane dane z pridanej hodnoty a tak uplatnili nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty pre vyššie uvedenú spoločnosť, neoprávnene zvýšený o čiastku 492.431,78 Eur (14.835,000,- Sk), ktorá im bola vyplatená ku škode Ústredného daňového riaditeľstva SR Banská Bystrica“*, čím spáchal trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona účinného do 31. augusta 1999 (ďalej len „Trestný zákon“) spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 tohto zákona a zároveň mu bol uložený podľa § 250 ods. 4 v spojení s § 40 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a) a § 59 ods. 1 Trestného zákona okresný súd výkon uloženého trestu podmienenečne uložil na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov.

Krajský súd odvolanie sťažovateľa proti rozsudku z 23. júna 2010 zamietol uznesením z 31. mája 2011. Sťažovateľ podal v predmetnej veci dovolanie, ktoré bolo odmietnuté uznesením najvyššieho súdu z 22. mája 2012.

Sťažovateľ namietal, že krajský súd rozhodol o jeho veci bez jeho prítomnosti, nevysporiadal sa s jeho návrhmi na vykonanie dokazovania výsluchom dvoch svedkov

a neodstránil rozpory v ich výpovediach, taktiež sa nevysporiadal s jeho námietkami, podľa ktorých skutočnosť, že sporné technologické zariadenie – linka na spracovanie a balenie ovocia a zeleniny (ďalej aj „technologické zariadenie“ alebo „linka“) – bolo dodané, vyplýva zo zápisov o miestnom šetrení z kontroly vykonanej Daňovým úradom Košice (ďalej len „daňový úrad“), ako aj z predbežnej správy správkyne konkurzného konania A. R. vo veci sp. zn. 3 K 82/1999. Z uvedeného zároveň vyplýva, že v danom prípade nešlo o fiktívnu kúpnu zmluvu, resp. fiktívny obchod.

Rozsudok okresného súdu z 23. júna 2010 a uznesenie krajského súdu z 31. mája 2011 sú podľa sťažovateľa nezákonné, pretože v konaní predchádzajúcom ich vydaniu sa nerešpektovali pokyny uvedené v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 128/2005 z 19. apríla 2006, čím došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na obhajobu a spravodlivé súdne konanie, ďalej pretože v konaní nedošlo k vykonaniu dôkazov zákonným spôsobom, sťažovateľ nebol prítomný na hlavnom pojednávaní konanom pred krajským súdom bez svojho súhlasu a výpoveď svedka M. M. mala byť vyhodnotená ako nezákonná. Podľa sťažovateľa na základe zisteného skutkového stavu preukázaného v rámci dokazovania bol skutok, ktorého sa mal dopustiť, nesprávne právne kvalifikovaný a v tomto prípade nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona.

Sťažovateľ v argumentácii poukázal na podľa neho rozdielnosti vo výpovediach svedkov P. B. a M. M., ale aj v rámci dvoch výpovedí posledne menovaného svedka, ktoré boli podané v predmetnom konaní predovšetkým vo vzťahu k uzavretiu a podpisu kúpnej zmluvy z 9. mája 1997 so sťažovateľom a M. Č. ako konateľmi firmy M., s. r. o., k podpisu a pečiatke uvedenej na následnej faktúre i samotnej kúpnej zmluve, ako aj k rozporným tvrdeniam tohto svedka týkajúcim sa vedomosti o realizácii kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola kúpa technologického zariadenia. Okresný súd v tomto konaní neskúmal pravosť podpisov, listín a pečiatky, nevykonal konfrontáciu medzi sťažovateľom a M. Č., a bez vykonania týchto dôkazov nemožno dospieť k záveru, že sa sťažovateľ dopustil trestného činu, pre ktorý bol odsúdený.

Výpoveďami svedkýň M. J. a J. V. (pracovníčok daňového úradu) a z obsahu nimi spísaných zápisníc o miestnom zisťovaní zo 16. februára 1998 a 7. apríla 1998 bola podľa sťažovateľa jednoznačne a nepochybne preukázaná existencia uvedeného technologického zariadenia, ktorá bola v čase nimi vykonávanej kontroly kompletná. Z neznámych dôvodov pracovníci daňového úradu pri plnení svojich povinností spornú linku „*nezdokumentovali, nezinventarizovali, neočíslovali, a taktiež nevykonali znalecké dokazovanie, ktoré by preukázalo jej kompletnosť*“. Súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci ho na základe takto zisteného skutkového stavu nemali uznať vinným pre nedostatok dôkazov. Metodiku a spôsob kontroly vykonávanej pracovníkmi daňového úradu vrátane zadokumentovania technologického zariadenia pritom sťažovateľ nemohol nijako ovplyvniť. Pokiaľ mal súd pochybnosť o realizácii dodávky tohto technologického zariadenia, mal preveriť jeho nákup a fakturáciu dožiadaním Daňového úradu Trenčín.

Obrana M. M. „*je nepravdivá a nesprávna, nakoľko jeho snahou bolo získať finančné prostriedky a vyhnúť sa plateniu DPH na vstupe vo výške 15.000.00,- Sk*“. Sťažovateľ poukázal na skoršie rozhodnutie krajského súdu v predmetnej veci, v ktorom na základe vizuálneho porovnania vzorových podpisov svedka M. M. skonštatoval, že kúpna zmluva týkajúca sa tohto technologického zariadenia musela byť ním podpísaná, hoci pre objektívne zistenie tejto skutočnosti malo byť v tejto veci realizované znalecké dokazovanie znalcom z odboru grafológie. V predmetnom konaní mali súdy zúčastnené na rozhodovaní vykonať rekogníciu medzi svedkom M. M. a obvinenými, a keďže tak neurobili, došlo ich postupom k závažnému procesnému pochybeniu.

Okresný súd neskúmal presný dátum, kedy sa M. M. stal konateľom obchodnej spoločnosti B., s. r. o., kedy sa uskutočnilo valné zhromaždenie, na ktorom bol za konateľa ustanovený, a vo svojich záveroch vychádzal len zo zápisu v obchodnom registri, ktorý má len deklaratórny charakter. Zo svedeckých výpovedí je tiež preukázateľné, že celý uvedený zmluvný vzťah bol zabezpečovaný M. Č. a sťažovateľ „*len v mene obchodnej spoločnosti podpísal kúpnu zmluvu a daňové priznanie*“, o celej veci ale „*prakticky nemal žiadne vedomosti, a teda nie je možné mu ani preukázať úmysle podvodného konania v čase spáchania skutku*“.

Vychádzajúc z uvedených skutočností podľa názoru sťažovateľa možno konštatovať, že rozsudok okresného súdu a rozsudok krajského súdu sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, pretože nedošlo k preukázaniu, že sťažovateľ podpísaním kúpnej zmluvy a daňového priznania sledoval úmysel obohatiť sa, a preto ním v danom prípade nemohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona. Súdny zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci považovali jeho obhajobu za účelovú bez toho, aby toto svoje tvrdenie logicky a skutkovo preukázali.

Skutočnosť, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci nedostatočne hodnotili zistený skutkový stav, vyplýva aj z toho, že okresný súd obvineného najprv oslobodil spod obžaloby a následne, nerešpektujúc závery rozsudku najvyššieho súdu z 19. apríla 2006, bez doplnenia dokazovania svoj názor vo veci zmenil a sťažovateľa odsúdil. Vzhľadom na uvedené sa rozsudok okresného súdu, ako aj rozsudok krajského súdu *„javia ako predčasné a nezákonné z dôvodu procesných pochybení“*, a predovšetkým preto, že v konaní došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na obhajobu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Z uvedeného vyplýva, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci podľa sťažovateľa nesprávne právne posúdili zistený skutkový stav a nevysporiadali sa dôsledne s uznesením najvyššieho súdu z 19. apríla 2006, s jeho argumentáciou predloženou v rámci obhajoby, hlavne v časti jeho tvrdení, že v danom prípade išlo *„o obchodno-právny prípad, vykonaný legitímnym spôsobom, čo preukázal kúpnu zmluvou, faktúrou, dodacími listami, daňovými protokolmi o miestnom šetrení, výpoveďami svedkov, vrátane výpovede pána M. v prípravnom konaní“*. Súdny zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci pre svoje rozhodnutie nemali dostatok dôkazov, dospeli k nesprávnym právnym záverom vo vzťahu k zistenému skutku, pretože sťažovateľovým konaním nedošlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona. V danom prípade podľa sťažovateľa *«ide o dôkaznú situáciu v prospech obvineného, a teda o akceptáciu zásady „in dubio pro reo“, teda v pochybnosti v prospech obvineného»*, a keďže obžaloba neunesla svoje dôkazné bremeno, súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci by ho mali spod obžaloby oslobodiť v celom rozsahu.

Z uvedených dôvodov krajský súd zamietnutím odvolania sťažovateľa porušil ustanovenie § 319 Trestného poriadku, pretože v predmetnej veci nebol dostatočne zistený skutkový stav, a preto ani jeho odvolanie proti rozsudku okresného súdu „*nebolo nedôvodné*“.

Obdobne došlo aj k porušeniu sťažovateľových práv postupom a uznesením najvyššieho súdu z 22. mája 2012, ktorým bolo jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením najvyššieho súdu z 22. mája 2012 v spojení s uznesením krajského súdu z 31. mája 2011 a rozsudkom okresného súdu z 23. júna 2010 bolo jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené, zruší uznesenie najvyššieho súdu z 22. mája 2012 v spojení s uznesením krajského súdu z 31. mája 2011 a vec vráti späť okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, prizná mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 € a náhradu trov konania.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 22. mája 2012 v spojení s uznesením krajského súdu z 31. mája 2011 a rozsudkom okresného súdu z 23. júna 2010. K porušeniu uvedených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci:

- sa nevysporiadali s jeho návrhom na vykonanie výsluchu dvoch svedkov a neodstránili rozpory v ich výpovediach, ako ani s jeho námietkou, podľa ktorej existencia, resp. dodanie technologického zariadenia bolo v predmetnom konaní preukázané zápisnicami o miestnom šetrení zo 16. februára 1998 a 17. apríla 1998, výpoveďami pracovníkov daňového úradu, ako aj predbežnou správou správkyne konkurznej podstaty vo veci sp. zn. 3 K 92/1999,

- nesprávne vyhodnotili výpoveď M. M., ktorá bola vykonaná nezákonne, nevysporiadali sa s jeho námietkou, podľa ktorej v konaní nebolo z jeho strany preukázané úmyselné zavinenie,

- rozhodli na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý nesprávne právne posúdili,

- nerešpektovali pokyny uvedené v uznesení najvyššieho súdu z 19. apríla 2006,

- konkrétne krajský súd rozhodoval bez jeho súhlasu o ním podanom odvolaní v jeho neprítomnosti.

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv rozsudkom okresného súdu z 23. júna 2010

Ústavný súd vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V tejto súvislosti ústavný súd opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. Zívala III. ÚS 3/02, Ölveczky III. ÚS 18/04, Mamonov III. ÚS 75/05, Karlin IV. ÚS 76/05).

Podľa § 33 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) obvinený sa môže od začiatku konania proti svojej osobe vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich, má však právo odopriet' vypovedať. Môže uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky. Má právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. a) až f) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že proti rozsudku okresného súdu z 23. júna 2010 mal sťažovateľ možnosť podať odvolanie krajskému súdu, v právomoci ktorého bolo posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností daného prípadu, ako aj posúdenie prípadných procesných pochybení okresného súdu v konaní. Sťažovateľ realizáciou svojich práv v priebehu trestného konania mal ako obžalovaný možnosť účinným spôsobom namietať porušenie svojich práv v odvolaní proti rozsudku z 23. júna 2010, a preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením krajského súdu z 31. mája 2011

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c), d), g) a i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,

Podľa § 377 Trestného poriadku o dovolaní rozhoduje najvyšší súd.

Námietky sťažovateľa uplatnené v sťažnosti predstavujú dôvod na podanie dovolania, to znamená, že sťažovateľ mal možnosť podať dovolanie najvyššiemu súdu, v právomoci ktorého bolo posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností daného prípadu, ako aj posúdenie prípadných procesných pochybení súdov krajského súdu v konaní. Sťažovateľ realizáciou svojich práv v priebehu trestného konania mal ako obžalovaný možnosť účinným spôsobom namietat' porušenie svojich práv v dovolaní proti uzneseniu z 31. mája 2011, a preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv uznesením najvyššieho súdu z 22. mája 2012

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu alebo iného orgánu verejnej správy, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej správy bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu orgán verejnej správy vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať

rozhodnutie orgánu verejnej správy v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery orgánu verejnej správy môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd v predmetnej veci rozhodoval o dovolaní podanom sťažovateľom proti uzneseniu krajského súdu z 31. mája 2010. V rámci odôvodnenia uznesenia z 31. mája 2012 najvyšší súd poukázal na príslušné ustanovenia Trestného poriadku, ktoré v danom prípade aplikoval. Osobitne sa následne v tomto rozhodnutí zameril na posúdenie jednotlivých námietok sťažovateľa uvedených v podanom dovolaní.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa nezákonného prečítania svedeckej výpovede M. M. [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g)] uviedol, že táto okolnosť bola sťažovateľovi známa už v pôvodnom konaní, a napriek tomu ju nenamietal najneskôr v konaní pred krajským súdom.

Najvyšší súd následne preskúmal aj sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), d), a i) Trestného poriadku a dospel k záveru, že tieto dôvody neboli naplnené.

Najvyšší súd k námietke sťažovateľa o nerešpektovaní pokynov uvedených v jeho uznesení z 19. apríla 2006 uviedol, že *„táto argumentácia dovolateľa je celkom zjavne neopodstatnená. Uvedeným uznesením bol totiž zrušený oslobodzujúci rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 7. októbra 2005, sp. zn. 2 T 26/02, pre neúplnosť jeho skutkových zistení a vec mu bola vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pričom v odôvodnení tohto rozhodnutia odvolací súd prikázal krajskému súdu predvolať a vypočuť svedkov P. B. a M. M., prípadne vykonať konfrontácie týchto svedkov s obvineným a svedkom M. Č.*

Na základe návrhu prokurátora z 9. januára 2007 bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach z 15. februára 2007, sp. zn. 2 T 26/02, rozhodnuté o vrátení veci prokurátorovi na došetrenie. V obnovenom prípravnom konaní boli znova vypočutí svedkovia P. B. a M. M. a následne boli konfrontovaní s obvineným M. Č. (16. decembra 2008 svedok B. a 4. februára 2009 svedok M.). Konfrontácia svedkov s obvineným M. Č. nebola realizovaná, nakoľko tento pri výsluchu dňa 18. novembra 2008 využil svoje právo a k veci odmietol vypovedať.

Po opätovnom podaní obžaloby na Okresný súd Košice I boli svedkovia P. B. a M. M. znova vypočutí na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14. decembra 2009 a to aj v intenciách pokynov uvedených v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. apríla 2006, sp. zn. 1 To 128/2005.

Dovolací súd pripomína, že vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred súdom, a to príslušnými procesnými súdmi ako v prvom stupni, tak aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Najvyšší súd len poznamenáva, že Okresný súd Košice I vykonal dokazovanie zákonným spôsobom v rozsahu postačujúcom na ustálenie skutkových okolností vymedzených v obžalobnom návrhu a aj v intenciách uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. apríla 2006, sp. zn. 1 To 128/2005, čo následne potvrdil aj Krajský súd v Košiciach. V tejto súvislosti preto nemožno úspešne argumentovať porušením práva na obhajobu. “.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd rozhodol o ním podanom odvolaní bez jeho súhlasu, najvyšší súd uviedol, že podľa jeho zistenia boli v tomto prípade splnené zákonné podmienky na vykonanie verejného zasadnutia krajského súdu v neprítomnosti sťažovateľa ako obvineného podľa § 293 ods. 5 a 8 Trestného poriadku, pretože „V posudzovanej veci obvinený M. Č. napriek tomu, že bol o termíne verejného zasadnutia riadne a včas upovedomený už 18. apríla 2011, svoju neprítomnosť na verejnom zasadnutí hodnoverným spôsobom neospravedlnil, ani písomne nepožiadal súd, aby sa verejné zasadnutie uskutočnilo za jeho prítomnosti. Naopak, jeho obhajca pred otvorením verejného zasadnutia uviedol, že obaja obvinení výslovne žiadajú, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v ich neprítomnosti (č. 1. 546 spisu). Za toho stavu preto správne

krajský súd rozhodol, že v zmysle § 293 ods. 5, 7 Tr. por. vykoná verejné zasadnutie v neprítomnosti obvinených M. Č. a M. Č.“.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia predmetnej veci najvyšší súd uviedol: „Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, prípadne nesúhlas s tým ako súd hodnotil vykonané dôkazy nemôže zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolateľ ako to vyplýva z obsahu ním podaného mimoriadneho opravného prostriedku, vyjadruje nesúhlas s hodnotením dôkazov zo strany oboch súdov, v dôsledku čoho podľa jeho názoru nebol náležité zistený skutkový stav.

Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (porušenia práva na obhajobu), resp. podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (nesprávne právne posúdenie zisteného skutku), ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Z uvedeného je nepochybné, že dovolanie podané obvineným z dôvodu § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa v tejto časti neopiera o právne námietky, ale je založené výlučne na skutkových výhradách. Ide tak o námietky, ktoré vecne nezodpovedajú zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., a preto dovolací súd na ne nemohol prihliadať.“

K námietke sťažovateľa, podľa ktorej sa v predmetnom konaní nepodarilo preukázať naplnenie objektívnej alebo subjektívnej stránky trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona, najvyšší súd uviedol: *„Vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov dovolací súd zistil, že okresný súd rozhodol v súlade so stavom veci a zákonom, keď obvineného M. Č. uznal vinným zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 Tr. zák., nakoľko správne dospel k záveru, že obvinený konal v priamom úmysle (§ 4 písm. a/ Tr. zák.) obohatiť sa na úkor štátu uvedením nepravdivých údajov v daňovom priznaní, predstierajúc zdanlivo uskutočnené zdaniteľné plnenie na základe falošných dokladov, v dôsledku čoho oklamal správcu dane a na jeho úkor sa obohatil vo veľkom rozsahu (§ 89 ods. 13 Tr. zák.), keďže nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty vo výške 492 431,78 eur (14 835 000 Sk) bol spoločnosti M. spol. s r. o. vyplatený 25. júla 1997.“*

Za toho stavu Najvyšší súd Slovenskej republiky o dovolaní obvineného rozhodol na neverejnom zasadnutí tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.“

Podľa zistenia ústavného súdu sa najvyšší súd starostlivo zaoberal všetkými tvrdeniami sťažovateľa predloženými v rámci jeho dovolania, uviedol, akými úvahami sa pri ich hodnotení spravoval, a ustanovenia príslušných právnych predpisov, podľa ktorých zistený skutkový stav posúdil. Najvyšší súd rozhodol v predmetnej veci aj v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (nález sp. zn. I. ÚS 140/04 z 20. apríla 2005, uznesenie sp. zn. I. ÚS 64/97 z 8. októbra 1997, rozhodnutie z 8. júna 1976, Annuaire č. 22, Engel a ostatní c/Holandsko), podľa ktorej adekvátna obhajoba pred súdom nevyžaduje predvolanie a výsluch každého svedka, ktorého navrhla obhajoba, resp. princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci umožňuje sudcovi a súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú.

Samotná nespokojnosť sťažovateľa so závermi najvyššieho súdu uvedenými v jeho rozhodnutí nesvedčí o arbitrárnosti preskúmaného rozhodnutia, resp. o arbitrárnosti záverov v ňom vyslovených, a nemôže byť bez ďalšieho ani dôvodom na vyslovenie porušenia ním označených práv.

S ohľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti ani z k nej pripojených napadnutých rozhodnutí nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyvodených najvyšším súdom, a teda o porušení základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 dohovoru.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Záver

Na základe uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2012